

POTROŠNIŠKA MRZLICA

»Popusti. Popusti. Popusti.« Ne gre za misli Ivanove matere, ki je ob sebičnem sinovem vztrajanju kljub velikim težavam vendarle šla in mu prinesla kave, pač pa za enega od mnogih oglaševalskih sloganov, ki so se znašli v mojem elektronskem poštnem predalu in se nadaljujejo s: »Popusti tako visoki, da se ne zdijo več resnični...« Kakšen neumen oglas, kdo bi nasedel temu, si mislim pa vendar se računalniška miška kar sama postavi na gumb: »Poglej več«. In pritisnem nanj. Svet se mi začne vrteti pred očmi, v naslednji uri ali dveh ,(ni časa niti pogledati na uro) se moje oči zrastejo z zaslonom. Majice, hlače, šali, nakit, ure, telefoni, televizije... 29,99 €, 99,99 €, 4,99 €, pa saj cene sploh niso tako visoke. Čokolade, sveče, božičkove kape in igrače... 20 % popust, 30 % popust, 90 % popust! Prelevim se v matematičnega genija: odštevam popuste, primerjam izdelke, njihove funkcije in cene, ne zapomnim si imena sodelavca, tehnična podrobnost nekega izdelka, ki ga niti ne uporabljam, mi ne predstavlja težav. Oddaj naročilo, kupi, kupi.

In imamo nekaj čemur pravimo potrošniška mrzlica. Kratko brskanje po spletu nas pripelje do laične opredelitve mrzlice: Mrzlica je v medicini tresenje z nehotnimi mišičnimi kontrakcijami z občutkom mraza pred naglim zvišanjem telesne temperature. Panično klikanje na virtualne gumbe ali pa tlačenje oblačil v nakupovalni voziček vsekakor spominja na to, na koncu na blagajni izpolnimo še drugi del pojma, ko trgovcem odštejemo vsoto, ki se izpiše na računu.

Vsakega od nas kdaj pa kdaj pograbi potrošniška mrzlica, nič čudnega, trgovci sveta zelo dobro razumejo kako razmišljamo in to s pridom izkoriščajo. Ravno v takšnih primerih se moramo spomniti kaj je v življenju zares pomembno, to so medsebojni odnosi. Jezus mu je rekel: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe« (Matej 22:37-39). Upam, da nas bo kmalu popusti-la letošnja potrošniška mrzlica – še kaj več je v življenju pomembnejše kot pa so materialne (četudi so) dobrine.

Vid Mekše

BESEDA TOLAŽBE

GLAS BOLNIŠKE ŽUPNIJE

12

IZDALA:

Bolniška župnija,
Trubarjeva cesta 80,
1000 Ljubljana
Tele.: 041/613-378

ODGOVARJA:

p. Vladimir Rufin Predikaka,
upravitelj bolniške župnije

Email: bolniska.zupnija@rkc.si

ANDREJ PRAPROTIK: GLEJ ZVEZDICE BOŽJE

December je čas, ko smo ljudje v nezavednem pričakovanju. Vsi ljudje, pa naj bodo to verni ali ne, se veselimo božiča, saj ta v nas spet vzbudi neko otroškost in veselje do sveta. Čeprav je zunaj mrz do kosti in noč nastopi že v popoldanskih urah, nas to ne moti in gremo še vseeno radi pogledat jaslice ali pa poslušat božične pesmi, ki jih prepevajo cerkveni zbori. Ne bom pretiral, če bom tebe bralca podražil s tem, da gotovo poznaš pesem Glej, zvezdice božje. To je pesem, ki jo v adventu za svojo vzame vsak slovenski cerkveni zbor in prav je tako!

Pesem je napisal Andrej Praprotnik, ki se je rodil 9. 11. 1827 v Podbrezjah, umrl pa 25. 6. 1895 v Ljubljani. Po izobrazbi je bil osnovnošolski učitelj, čigar prioriteta so bili učenci in njihova izobrazba. Ukvarjal se je predvsem z organizacijo učiteljstva na narodni podlagi in zavedanju, da je biti učitelj najvažnejši poklic na slovenskem, če želimo, da bo naš narod izobražen. Za svoje učence je vsak dan posebej pripravljaj zapiske iz slovnice in pravopisa, ki so jih potem uporabljali pri pouku. V svoji karieri je zasedel razna najvišja mesta v učiteljskem poklicu in za svoje delo prejel tudi odlikovanje z zlatim križem za zasluge s krono, tj. odlikovanje za dolgoletno uspešno delo na področju šolstva, ki mu ga je izročil Franc Jožef I.

To besedilo bi rad zaključil z voščilom, da bo ta december, v katerega smo že stopili, kar se da lep. Želim si, da v tem decembru postavljanje jaslic in obisk polnočnice ne bi bil zgolj odraz kulturne tradicije, temveč želja po sprejetju Jezusa v naš družinski krog. Ker pa verjamem, da marsikdo na ta božič ne bo mogel biti z družino in se bo zaradi tega počutil odrinjenega od Boga, naj te opomnim, da si je Jezus za kraj svojega rojstva izbral hlev, za občinstvo pa pastirce.

*Obljuba predavna postala je res,
zveličar je rojen ljudem iz nebes.
Pri ubogih pastircih na slam'ci leži,
si revščino izvoli, ponižnost uči.*

Jakob Svetek

BREZMADEŽNA V MOJEM ŽIVLJENJU

Prvič sem jo srečala kot kip v vaški kapelici, ko sem kot dekletce spremljala svojo varuško. Vsak večer smo pri Šuštarjevih v Preserjah dobili kanglico mleka. Vame se je vtisnila milina in vabeč pogled čudovite Gospe. Pri nas nismo molili v družini, varuška pa je nekaj vedela o Mariji. Kot birmanka sem več izvedela o tem, kaj pomeni »Jaz sem Brezmadežno spočetje«. Otipljiv dokaz zame je bila svetinjica, kovana po videnju sv. Katarine Laboure. V Parizu, kjer je bilo prikazanje sestri Katarini, sem kot študentka otipljivo čutila njeno prisotnost.

Kot članica zbora harmonik glasbene šole sem igrala v domu starejših občanov v Mengšu. Sestre usmiljenke, takrat v civilu, so bile odsev te ženstvenosti, ki se je razlikovala od mojih učiteljic v šoli. Potem sem kot študentka zdravstvene nege spoznala karizmo Marijinih sester, začetnic patronažne službe pri nas. Sestra Vida Peterlin, moja sosedka, že pokojna, je v svojem darovanju odsevala pogled Brezmadežne. Pri petindvajsetih letih je zbolela za multiplo sklerozo in je že v večnosti.

Trinajst let sem se z vlakom vozila na terapijo na Bavarsko. Brezmadežna mi je pomagala najti razumevajočega duhovnika, svetovalca v nepredvidenih življenjskih dogodkih in okoliščinah, pa tudi vse potrebno, da sem tam lahko bivala.

Precej let sem negovala in vozila svojo mamo, prej prosvetno delavko, na invalidskem vozičku. Spet sva srečali Marijo in ji voščili: »Dober dan«. Bilo je to v veliki stari kapelici v Novih Jaršah. Denar zanjo je zbiral njen pokojni oče pred drugo svetovno vojno. Čudovit dsev na njenem obrazu je vedno izvil v meni vzklik: »O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo.«

Sedaj, ko je mati odšla k Brezmadežni, je Marija še toliko bolj moje pribežališče. Obvarovana izvirnega greha, a vselej svobodna v svojih odločitvah je zgled in navdih za moje življenje. Marija mi pravi: »Spolni božjo voljo kot sem jo jaz in boš srečna.« Kot profesorica pedagogike ji verjamem. Njena pedagogika ima dimenzijo večnosti.

Darja Kosec

